PRINTRE NORI

StudIS
2015

PRINTRE NORI

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETREA, MARIAN IULIAN

Printre nori/Petrea Marian Iulian. Vatra Dornei : StudIS, 2015
Bibliogr.
ISBN 978-606-775-054-6

821.135.1-1
821.135.1-32

Consilier editorial: Dranca Adrian
Secretar editorial: Roznovăţ Mihai

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan ce Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Cuvânt Înainte

Această carte reprezintă o incursiune în lumea interioară a omului, trasând o paralelă dintre real şi ireal, spiritualitate şi filozofie, o secvenţă paradoxală născută din dorinţa omului de schimbare în raport cu fluctuaţiile dintre tristeţe şi bucurie, durere, deznădejde şi echilibru sufletesc încercat prin aspectul religios.

Micuţul proiect a luat forma unei proze scurte, combinată cu versuri, având titluri specifice şi diferite, încercând să sustragă esenţa spirituală, să elaboreze aspecte teoretice şi practice, utile pentru atât o meditaţie asupra sinelui interior, cât şi a integrării într-o societate ce trece printr-un proces oarecum negativ, de decădere a valorilor morale, o realitate oarecum sumbră şi la care se expune omul. Deşi nu am respectat întocmai elementele tehnice de versificaţie, consider că am subliniat spiritul creativităţii, definit într-un plan artistic.

Această carte o dedic tututor iubitorilor de artă, prin orice formă a sa naturală, în special formele scrise ale poeziei, în rimă sau fără. Fie ca mulţi dintre artiştii necunoscuţi încă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând la lumină sufletul lor!

(2011-2013)

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

*** PROLOG ***

Orice poveste ar începe cu "A fost odată",
De parcă tot ce s-a întâmplat, revine către viață,
Când s-ar transpune-n lumea ta
Ş-apoi, adormi, cu inima-mpăcată,
La fericitul său final,
Urmând ca până dimineață,
În vise, să-l multiplici… iar… şi iar…

Aşa şi norii, călătorii,
Urmându-şi calea lor,
Iar tu, un Veşnic Suflet,
Călător,
Ai vrea să fii acolo, cu Ocrotitorii,
Să Exişti, măcar o clipă,
Printre nori,
Să priveşti spre ce-ai lăsat în urmă,
Ca mai apoi, să zbori…
Iar… şi iar…

Ce-ți va aduce oare, Soarta,
La final?!

Între Cer şi Pământ

Eram acolo…

În acelaşi loc de unde puteam observa în voie norii…
şi doar ce-mi amintesc!…

Ah, cum mai treceau orele, aruncate undeva… în abisul alb pe-un fond albastru!!!

Uneori, chiar îmi doream să nu mă fi născut cu un corp ce are nevoie de mâncare şi apă… ci, să fi îmbrățişat doar un Suflet şi-atât! Să n-am nici un corp, care prin simțuri să mă distragă pretutindeni… şi să nu pot percepe decât ceva… limitat…

Aş fi vrut apoi… să nu fi cunoscut răul… să nu fi cunoscut şi nici înfăptuit cu voie sau fără de voie nimic ce-ar încălca unele legi şi la care… consecințele să se distribuie treptat, de-a lungul anilor, în fel şi fel de forme…

Eh! Oare, ce-ar fi fost,
dacă noi, oamenii,
ne-am fi născut toți astfel?!

Am fi avut un loc, acolo, printre nori?!

Mereu m-am întrebat diverse lucruri, doar uitându-mă către pufoşii aceia care încă-mi mai saturează mintea cu formele lor… şi-as vrea să fi fost doar un copil şi să rămân aşa… mereu… şi doar să privesc… norii…

Aş vrea să-l fi cunoscut pe filozoful acela ce-a descris în câteva cuvinte ce-ar aduce norii, în viața cuiva… şi-mi repet în minte, deseori:

"Sus, pe cer, norii; dincolo de nori, liniştea"

… şi …

Ah! Da! Aşa e…

Sunt un om… între Cer şi Pământ…

Singurătate

"Privesc ceața care mă-ncongioară
Cu glasul ei, îmbietor,
Ce-adună printre iarbă, roua;
Încă-s acolo, în locu'-n care îl sărutasem întâia oară
Şi-amu… aş vrea să mor
Doar-doar să-l mai revăd… o clipă, lângă mine,
Precum odinioară…
Vreau să-mi revăd iubitul ce s-a stins din asta viață,
Plecând cu gând spre-un infinit strălucitor
Şi… ah, săracul! Aş fi vrut…
măcar să-i spun, păşind în față,
Cu îndrăzneală, dar bland, să mi se-arate,
Pentru… o clipă,
De-acolo, dintr-un nor…
Şi-acum… tot infinitul… ne desparte…
Îmi e atât de dor!…
Iar ochii-mi, se ridică
Spre locu'-n care
Un soare se ascunde-ntr-a sa frică,
La fel ca mine, veşnic,
Într-o singurătate…

Tot aci mă aflu, arzând, precum un sfeşnic
Pe ziduri umede de piatra roasă
Şi parc'-aştept iar glasu-i blând
Urechea, de-mi dezmiardă…
Dar… nu e… nicăieri…
Nici măcar… acolo, între norii albi
Ca-n ziua nunții mele;
Fidelă, încă-l mai aştept, privind, spre munții 'nalți,
În singurătate, până s-a face noapte,
Să-l cat acolo, printre stele…
Nu! Nu vreau să cred… că… infinitul, ne desparte
Iar glasu-i stins, încă-l mai simt, vibrând, î
n ceața dimineții;
Mă cheamă, mereu, la el, cu ale sale şoapte,
Chiar de-acolo, de dincolo de moarte,
Ca eu să nu mă simt o victimă a sorții,
Privind întruna, către nori,
Să-mi aflu pricina singurătății…"

Iar o EA, ştia
Că un EL, era acolo, lângă dânsa;
Şi nici chiar însăşi Moartea,
N-a schimbat Soarta;

Doar… Infinitul,
Ce-i chema iubitul,
I-l redase…
Într-o clipă fericită
De Singurătate…
Şi ea... îl sărutase,
Strângându-l în brațe;

Acum, oftează…
Din iarba umedă, se ridică…
- Doar ce-l visase,
Acolo, la mormânt,
Îmbrățişându-i umbra crucii, pe pământ,
Şi sufletul, încă-i vibrează…

De-aş putea…

Ah! De-aş putea întoarce o clipă… privirea… către abisul ce mi se aşterne în fața ochilor mei, vrând parcă să-mi satur dorința minții de a îl îmbrățişa, fie şi într-o clipă pe care-am s-o detest atunci când mă voi zbate în neființă, privindu-mi corpul inert, printre stâncile înroşite de sânge amestecat cu nuanțele brune şi gri, ca într-un pastel pustiu, împovărat de linii negre aprinse în rosturile dure ale rocilor!…

De-aş putea ajunge acolo-n marginea piscului ce-mi saltă dorința inimii de-a privi natura, în toata frumusețea sa, răsfirându-şi culorile, îmbiindu-mă să le pictez ca un copil naiv, pentru prima oară!.. şi în mod sigur, n-aş avea acea îndemânare, precum ea ar avea, să materializez cu atâta uşurință şi naturalețe atât de multe structuri… dar, totuşi, iaca mă întreb, adesea…

Oare, ce-ar fi, să mă redescopăr, prin suflul naturii, cea fără de care nu pot exista?! Fiindcă am încercat să mă redescopăr prin religie… şi se pare că Dumnezeu a uitat demult această lume… şi atunci, de ce-aş mai crede în ceva ce nu m-ar împlini?!

De-aş putea… să revin la sufletul meu de copilă, să alerg iar cu suratele mele prin poieniță, după fluturaşii care mi-au marcat destinul potrivnic, încă de când l-am cunoscut pe el, prietenul meu cel drag, ce s-a stins în brațele mele…

Ah, aş vrea să mă reîntorc la timpul când m-am născut… şi să nu mă fi născut nicicând…

Cu glas stins

Rece, apa, tremură,
Printre pietre,
Rostogolind frecvențe
Şi-o simt,
Cu glas stins…

Cu glas stins,
Mă cheamă;
Îmi cheamă mintea, către ea,
S-o hrănească;
S-o îmbete;
Doar-doar s-o linişti;

Structuri de gânduri,
Şterse, dure, ca piatra, se farmă,
Desprinse în cete,
Urlând în bezna enormă,
Scântei, răsfirate, în aer,
Linii intermitente,
Brăzdate în luciu de oglindă;

O simt…
Răsufla în urechea mea,
Încercând să mi se-apropie;
Mă iubeşte,
Vrea să-mi spună…
Şi…
Totuşi…
Glasu-i, e stins…

Glasu-i, stins,
Persistă, undeva, în depărtări,
E chiar acolo!..
Acolo!..
Şi privirea-mi caută…
Aprinsă de dor,
Dincolo de nori…

Cu glas stins,
Mă cheamă;
Îmi cheamă mintea, către ea,
S-o hrănească;
S-o îmbete;
Doar-doar s-o linişti…

Abia atunci,
Pentru întâia oară
Am ştiut…
Că într-o seară,
Îmbrățişând-o,
Cu glas stins,
Voi muri…

Un deceniu

Ce-ar fi adevărat: să doară o iluzie, sau… să ai o iluzie că ai o durere?! Ce-ar fi fals?! Să nu te mai doară nimic, oricâte iluzii ai acapara, sau… să ai iluzia că ai putea acapara fiecare durere?!

Să spunem că ai avea un deceniu la dispoziție în care să te gândeşti la faptul că eşti om, încercând să trăieşti cum se cuvine, având în inimă dorința de a face bine pretutindeni, în minte să nu nutreşti răul altor oameni… şi cu acestea, încerci să mergi prin viață natural, iar ca un scop în viitor să nu îți doreşti decât o slujbă simplă, de pe urma căreia să îți susții nevoile materiale implicate în modul de trai, o soție cu care să te înțelegi, precum şi copilaşi care să îi creşti în buna orânduială.

Apoi, ai avea încă un deceniu în care să cugeți iar şi iar la faptul că în deceniul anterior ți s-au aşternut în cale mereu tot felul de oprelişti, iar tu ți-ai pierdut acei ani năzuind ceva de neatins şi să te tot întrebi dacă poate nu ai fi fost bun sau să încerci, măcar, ori dacă erai exact opusul şi nu nutreai nimic, ci doar continuai viața făcând numai rele şi fiind cât mai materialist, cât mai lipsit de

naturalețe, în mod sigur, ai fi realizat toate acestea, precum o slujbă ce ți-ar invidia-o mulți, o soție care să-ți știe de frică, precum și copiii, pe care i-ai neglija împreună cu ea, ca într-un concurs de-a mama și de-a tata avizat de un show TV. Iar dacă n-ai fi avut toate acestea, nu ți-ar fi păsat, oricum…

Ce-ar fi fals, cu adevărat și ce-ar fi adevărat, la propriu?! Și, acum, ai un nou deceniu în care să te gândești atât la acestea, cât și la ceea ce ar trebui să faci…

Apoi, un nou deceniu, în care să povestești prin câte ai trecut… și la ce concluzii ai ajuns…

Dar, niciodată să nu mă întrebi de ce sunt bun când alții sunt răi, ori de ce-s rău, când va fi cineva bun, cu mine…

Niciodată să nu mă stârnești să cred într-un Ceva pe care tu-l numești ca Izbăvitor al tău, când eu însumi nu mai vreau să mai cred în nimic, nici măcar în mine; Și… niciodată să nu crezi că vei cunoaște un om și orice înfăptuiește sau orânduiește el, atunci când îl cerți cu asprime, pentru necredința sa; ci, întâi, pune-te în situația în care este acela pe care-l cerți; gândește-te apoi: “când te va certa altul, ce vei căuta în ochii săi, dacă nu chiar blandețea ta, născută din necredință”?!…

Oare, vei crede atunci că acela plin de credință, are pe atât de multă asprime, pe cât şi credința sa de mare?! Iar tu, blândețea, pe câtă necredință ai?! Şi atunci, mai cugetă încă un deceniu, întrebându-te dacă în deceniile anterioare ai învățat destule lucruri despre tine însuți, prin prisma altuia…

Înainte să mori, aminteşte-ți cine eşti, cu adevărat…

Infinit

Cărarea se întinde, ca o plasă de paianjen, în lumină,
Lăsându-şi sclipiri de diamant, cusute-n aur
- Iar norii, pretutindeni, se agită
În orizontul care îi cuprinde
Cu nevăzuta mână
În umbrele de îngeri când pogoară din înalt,
Purtând pecetea păcii, drept tezaur…

Şi nici chiar timpul, n-are un cuvânt de spus
Asupra celor ce s-aştern în cale…
Adie, lin, vântul, luând cu sine norii,
Învăluindu-i cu suflul său, mister, de nepătruns,
Departe de lumea cea de jos
Care vuieşte, cuprinsă-n jale…

Plângeau din sterpele lor rosturi,
Stâncile abrupte, căutând spre cer,
Rostogolind câte o piatră, printre dealuri,
Amestecând culorile în firele de iarbă
Care, rupte… s-agită-n van, cerşind o clipă…

Doar o clipă, în care să redevină ce-au fost, cândva…
Până şi iedul, acolo-n luncă, țipă,
Căutându-şi mama;
Până şi bătrânul stejar, martor tăcut, abdică,
'Nălțând în vânt o rămurea;
Doar toamna, stacojie, se mai bucură…
Şi pletele-şi scutură
Vestindu-şi plăcerea de-a gusta clipa lor de tristețe…

Sunt şi eu, undeva, acolo…
Priveam, către cer,
Vrând parcă…
Într-o ultimă rază de soare,
În amurg,
Să pictez infinitul…

Cerul nostru

Deasupra, era cerul nostru…

Pentru noi, era paradisul pierdut din pricina păcatelor noastre, în care ne-am scăldat vreme îndelungată în mijlocul lumii acesteia plină de deşertăciune…

Mă bucur că noi, regăsindu-ne, ne-am apropiat atât de mult sufletele, încât să credem că am fi fericiți şi în iad, de ne-am duce, după moarte. Ne gândeam că stăm legați de un stâlp înalt până la cer; eram față în față, ca să ne vedem suferința. Drept să-ți spun, mă bucuram când mă biciuiau demonii, pentru păcatele tale… şi… muream de durere când vedeam cum te chinuie, pentru păcatele mele… Ah, cu fiecare lovitură de bici, muream amândoi…

Totuşi, îți priveam chipul, încurajându-te, ca să rezişti până murim împreună, iar gândul că aş fi fost eu primul, mă chinuia neîncetat; te doream atât de tare alături, încât până şi demonii, în toată ura lor, nutrind-o față de toate, s-au mirat de iubirea ce ne-o purtam unul altuia, atunci când ne-au legat cu funiile acelea groase,

unul de altul… şi zâmbeam pentru o clipă, gândind că şi ei, ar avea o urmă, fie şi cea mai mică existentă, de iubire… că doar ei… fost-au cândva… îngeri… Apoi, scrâşneam din dinți ca să îndur lovitura de bici, iminentă… şi căutam să-ți sărut lacrimile, printre altele…

Doream să-ți mor în brațe, dar nu înainte de a fi plecat tu… iar eu, la o aruncătură de băț, să fi fost… chiar în spatele tău. Te iubeam… şi mă iubeai… Ne iubeam, aşa păcătoşi cum eram.

Ştiam deja că răul nu mai poate fi dat înapoi şi… chiar şi aşa, era cerul nostru, înainte să închidem amândoi… ochii noştri, înlăcrimați de iubire…

Sub pecetea iubirii

Ah, draga mea ființă,
Asemeni mie, în izolarea morții,
Mai am doar o dorință:
Să pot să te redau iar… vieții.
De mă voi pierde-n timp,
Uitat de astă lume,
Voi sta sub cer, ca norii, albi, în spume,
Un prizonier legat de muntele Olimp;
Nu-ți mai pleca o şoaptă spre urechea mea,
Iubita mea privighetoare, cântând sub clar de lună
Ci-n viață, de te-agață, spre bucuria mea de-a sta
Încununat de lauri, priveghi – de-o sărbătoare
– cea din urmă!

Nu aş putea să îți ofer nici pacea ce-ai visat-o,
Cu drag ținându-mi inima la pieptul tău
Şi nici chiar moartea când fragezimea i-a gustat-o,
Cu ani prinzându-mi perle, în şirag,
tot provocându-mi rău;

Nu aş găsi nici o frântură din lumina ce-au pictat-o
De-a lungul vremii, meşterii mari,
dregători, temerari ai lumii,
Precum nici soarta, potrivnică,
ținându-mă de mână, chiar de am refuzat-o,
Tot stând ca un inel de aur
– o logodnă la care iar să cugete nebunii;
Nu ți-aminti de mine, când va să te întorci spre viață,
Lăsându-mă să pier în neantul sacru, al dezbinării,
Voi fi mereu, pe lânga tine, să gust a ta dulceață,
Tot sprijinindu-mă de visul efemer,
ca o pecete a iubirii…

EU

[I]

Eu… eram un alt om, de prin mulțime; eram înger şi demon, în acelaşi timp, sau… separat…

Recunoşteam în mine un suflet… dar, de-a lungul vremii, acela s-a defragmentat, astfel încât… nici nu iubeam, nici nu uram; nu ignoram, însă… nu mai era mult, până la nepăsare…

Şi totuşi, eram căldicel, în lungi perioade ale vieții, deşi oscilam spre extreme, fiind astfel cald precum focul generează căldură, ori… rece, precum apa imprimă o stare rece la rându-i… Puteam să combin mereu aceste două proprietăți, printr-un oarecare echilibru, în general dobândit din natură…

Ca atributele unui suflet predestinat spre ceva anume, drept un țel, un ideal, aveam planuri foarte multe şi cumva, destul de mărețe… dar, deseori, mă lamentam în a le suprima, de parcă vrând dinadins să gust fructele eşecului. De fapt, pentru mine, o victorie ar fi fost pe atât de neînsemnată pe cât însăşi înfrângerea avea valoare…

Îmi vedeam viața pe pământ drept o misiune de a face pe ici-colo câte o faptă bună, deşi… trecutul a fost întunecat de prea multe păcate ce oricum, din când în când, ca o tornadă, reapăreau în fragmente, distrugând totul în calea lor; cumva, îmi părea rău… şi poate că tot remuşcările mă conduceau spre o judecată proprie, deşi uneori, parcă mici scursuri, răsfrânse visavi de alți semeni; iar eu, ştiind asta, căutam adesea să nu fie o altă formă de răutate…

Fiind uneori rece, îmi înghețam orice secvență din minte, în uitare; a fost deci… prima dată în care am învățat să uit şi însăşi uitarea, îi venea de hac judecății de sine…

Apoi, fiind rece, mai aveam deosebitul avantaj de a distinge adevărul şi luând măsuri foarte drastice asupra opusului său…

Eram eu, cu bune, cu rele, deopotrivă; devenisem doar un suflet defragmentat, pe cale să mă sting definitiv, împrăştiat în cosmosul pe care îl numeam Neant… şi doar gândul de a cădea cândva, într-un abis, era egal cu o sinucidere lentă, sărind de pe cea mai înaltă stâncă, în gol… dar… oricum n-aş fi avut curajul acela, în ciuda sângelui meu, înghețat în vene…

Toate s-au sfărâmat… de-a lungul vremii, până şi anii copilăriei, cu momentele ei fericite ori înlăcrimate; până şi tinerețea, când înmugurea în fiecare primăvara cu un „cineva” pe care s-o iubesc, fie şi în taină, doar de dragul de-a mă menține mereu îndrăgostit; până şi perioada de maturitate, în care o descoperisem pe acea „Ea”, pe care o căutam mereu, prin această lume întinsă; iar în final, bătrânețea, cu atât de multe momente minunate încât… a fost raiul meu aici, pe pământ… rai pe care l-am tot schimbat întâi cu moartea soției, scăldându-l într-o durere mută, apoi, cu nebunia, care se manifestase încă din tinerețe şi care acum, revenise în forță; iar în sfârşit, l-am schimbat cu un iad, ca peste un timp îndelungat, după ce mi-am pierdut credința, să-l schimb… cu un mormânt…

EU

[II]

Şi poate că toate acestea… nu s-ar fi întâmplat în forma lor conturată în destinu'-mi tragic; poate că dacă circumstanțele ar fi fost de altă natură, răutatea şi oricare alte otrăvuri, nu s-ar fi strecurat în sufletul meu, iar eu, dacă aş fi îndurat cu stoicism acestea, nu s-ar fi întâmplat astfel… Dar, s-au înfăptuit deja, deci, nu e cale de întoarcere…

Eram conştient că sentimentul de vinovăție, persistent încă, zilnic, în viața mea, trebuia să-l am; fiindcă astfel puteam cugeta la ce aş putea face, tocmai ca să-l răscumpăr. Deja în timp, viziunea despre cauzele şi efectele ce conduc un om, ca în slăbiciunea sa, să înfăptuiască tot soiul de rele, plecau însăşi de la cei cu care interacționa acel om – şi deci, deseori aş fi vrut să nu-mi fi cunoscut niciodată semenii, ori… poate, doar izolate comunități unde ar fi fost doar pace şi înțelegere.

Priveam mirat către arborii seculari şi-mi spuneam că viețuitoarele (păsările) , deşi sunt diferite, se înțeleg atât de bine, încât fiecare poate conviețui pe o rămurică;

iar omul, paradoxal, nu poate nici măcar pe tot întinsul pământului, deşi net vizibilă, inteligența sa, ori alte capacități ale creierului, comparativ cu păsările... Şi atunci, ştiusem că naturalețea e problema principală ce trebuie abordată mereu, iar distrugerea naturaleții, implicit, năruie orice echilibru ori convenție de restabilire a sa.

Totuşi, mereu existau fluctuații, dintre raportul minte – inimă – suflet... poate fiindcă trecutul meu zbuciumat şi-a pus amprenta; cugetam totuşi la fapte, precum că mintea mi-ar fi distrus-o parțial, ştiința, împreună cu restul lucrurilor ținând de o epocă modernă, plus sanatoriul unde am fost internat; apoi, inima, mi-ar fi decimat-o parțial toate formele de evenimente ce țin de latura sentimentelor umane în relaționarea lor, la care se adaugă iubiri interzise, promise, iluzorii şi în plus, batjocura şi manipularea, aplicate celor care încearcă să iubească, lăsați să se sufoce în propriile lor iluzii, apoi la plăcerea sadică şi uneori chiar conştientă de a fi chinuit de însăşi persoana pe care vrei să o iubeşti; iar în final, sufletul, defragmentat din pierderea credinței plus cele două dezechilibre majore dintre minte şi inimă, astfel, intervenind... uitarea... care doar ea, mai rămâne martoră fidelă a tot ce a fost, cândva, ființa umană...

Acesta, fost-am eu...
În inexistența mea...

O clipă, de-ai mai zăbovi[30]

O clipă, de-ai mai zăbovi, iubito,
Ți-aş aşeza pe cap un voal de catifea,
Apoi, şoptindu-ți, tot cu drag, preafericito:
„Vei fi mereu, iubita mea”, te-aş lăcrima.
- Dar nu va fi o lacrimă de dor,
De suflul, ți s-ar stinge-n brațe
Când simți subit, că-ți mor,
De până şi pământul, o vrea să te înhațe;
Nu va fi nici timpul să ai vreo deznădejde
Fiindcă eu, iubitu'-ți drag, îmi iau la revedere,
Cu ochii către cer şi sufletul
spre-o falsă pace - să-mi alerge -
Fără de-un Dumnezeu,
să mă aştepte-n prag, luându-mi o durere…

O clipă de-ai mai zăbovi, iubite,
Mi te-aş scălda în sângele care-mi zvâcneşte-n vene,
Lăsând deschisă rana şi strigând spre tine:
„Fericite!”

În timp ce-ți voi gusta cu buzele
o Moarte - şi s-ar teme!..
Dar n-o să fie oaza unde va să-şi închine-amarul,
Răbdând întruna dorul care ne-ar despărți,
- Ca ramura de brad, arzând de zor, în jarul
Din care însăşi trupu-ți viu, gemând, mă va iubi;
Iar de n-o fi să-mi las averea
– viața însăşi, întru odihna ta,
Strângându-te în brațe,
să mă topesc sub suflul amintirii tale,
Îmi voi curma cu sabia, a mea durere,
doar-doar să fiu a ta,
Chiar dincolo de moarte, unde m-ai aştepta
– căci eu, mă regăsesc, într-a ta cale!..

EA

[I]

Ea… a fost o altă ființă, încercând să supraviețuiască. Leită mie, imaginea sa era precum cele şapte culori ale spectrului de lumină, amestecate în nuanțe.

Era o fire blândă, precum blândețea celui mai drăgălaş animăluț de pe pământ. Deşi blândețea îi era mascată de o răceala aidoma unei feline feroce, îmi plăcea felul ei de a mă chinui… după care… desigur, lăsa gheruțele deoparte, împreună cu scutul ei de luptătoare, precum şi fațeta de amazoană – atunci, în acele clipe de pe urmă, era de o blândețe cum n-am mai văzut, de parcă de-ar fi putut, mi-ar fi aşternut la pământ, la picioarele mele, totul… de parcă soarele ar fi dogorit doar dacă îl ruga ea, ori, luna s-ar fi ascuns după nori doar dacă uneltea împreună cu ea, câte ceva…

Fiind de-o frumusețe destul de apreciabilă, îmi plăcea nespus s-o admir, chiar dacă de jenă, disconfort sau pur şi simplu sfială, se ferea. Deja pentru mine, cicatricile sale din urma rănilor cauterizate în timp, nu erau prezente.

Cumva, consider că violul prin care trecuse a jucat un rol foarte important în viața sa… Ştiu că acel traumatism mi-a scos-o în cale în acea seară, fiindcă apărusem deodată în locul unde a fost părăsită într-o mică baltoacă de sânge… Astfel că frumoasa mea zână şi urâțică de muritoare care era, mă fermeca neîncetat, precum muzele… apoi… dacă stau bine şi cuget asupra sa, simt că asta iubea ea, în primul rând, la mine: că o doresc, pe tot atât de mult pe cât ar fi fost de frumoasă…

Îi plăcea nespus de mult tăcerea… stătea aşa de cuminte, în noapte, cu părul acela lung al ei, încârlionțat, lăsat liber peste umeri, iar dacă la acestea le-ar fi ataşat durerea, ar fi fost precum o salcie, peste ape, scăldându-se cu ramurile-i subțirele, printre unde… Apoi, ea mai iubea să cânte la vioară, în serile de lună plină, sfâşiind parcă inima oricui, cu acordurile lungi şi pline de duh… iar în restul nopților, iubea să cânte la harpă, instrumentul său favorit, pe care şi eu la rându-mi, îl adoram… poate, desigur, mai puțin… decât vocea ei cristalină precum clopoțeii chinezeşti, în suflarea vântului… voce care… acompaniată de harpă, suna ca un cântec de leagăn… şi da, poate că adormeam mult mai liniştit, ascultându-i glasul de zână…

EA

[II]

Pentru mine, ea… a fost îngeraş; era ca şi îngeraşul meu, căci o parte a destinului său i l-am înțeles, ajungând să cunosc faptul că ea a crescut printre persoane care făceau numai rele, pe toate planurile…

Şi totuşi, viața într-un desfrâu, deşi mare tentație, nu mă mai mulțumea… Nu mi-a păsat nicicum că zâna mea, a fost doar o dansatoare, într-un bar rău famat, în trecut; mă bucuram că ea renunțase la viața aceea, din pricina violului amintit, ori, poate doar datorită altor experiente neplăcute… Pentru mine, nu va fi contat o vinovăție; important era că eu o iertasem demult şi doream ca şi ea, să se ierte, astfel având un echilibru, o pace interioară; îmi doream de la ea să nu mai vadă o cale de iertare doar prin sinucidere, cum deja încercase de câteva ori, ci… prin iubire…

Ea, era dornică să iubească pe cineva şi la rându-i, să fie iubită; am considerat-o dreaptă, căci de-a lungul anilor se schimbase…

Era deja un înger, deşi… decăzut, cu aripi frânte şi plin de petele negre care oricum nu dispăreau… Era îngeraşul meu drag, pe care l-am descoperit într-o seară, când mergeam abătut către casă…

Şi chiar nu-mi păsa că sub noua înfăţişare pe care i-am atribuit-o, s-ar fi ascuns un mic demon al desfrâului, ori a răcelii sufleteşti, batjocurii, nepăsării. Pentru mine a contat schimbarea în sine, întrucât viziunea mea despre „cum ajunge un suflet pe calea pierzaniei” este fie fiindcă nu se simte iubit, fie fiindcă nu ştie să iubească. Aşadar, această viziune mă scuteşte de a-l desconsidera; fie acel suflet oricât de pierdut, cele menţionate vor constitui cauzele ce au condus la decăderea sa…

Era cândva o fiinţă foarte rece şi cu un oarecare sadism aparte, în acţiuni şi reacţiuni. Dar, în timp, simţindu-se iubită, a început să existe…

Aceasta fost-a ea,

În existenţa sa…

Datorie

Vreau să rămân pe veci, dator la tine,
Buchet de trandafiri, tot aşezându-ţi,
În umbre vii şi reci, privind spre mine,
Sădit cu lacrima ta dulce, amintindu-ţi;

Ah, cum te mai priveam când pleci, de lângă mine,
Sorbindu-ţi ca o iederă, tristeţea din priviri, şoptindu-ţi
Că tot ce-am adunat în versurile seci, doar pentru tine,
A fost o clipă-n care m-am îndrăgostit, iubindu-ţi..
Până şi ultima ta lacrimă,
sub mormânt, pe veci, cu mine!..

Ah, tu, scânteie de lumină-n rouă,
sub un fir de iarbă,
Şterge-ţi-ai veşnica durere
sub sărutarea soarelui,

Atunci când însăşi norii cerului, în amurg, şi-o scaldă,
Alături de capătul drumului, unde-i chemarea Raiului!
De pace n-ai avea, nici într-acele clipe de întristare,
Te rog, iubito, mă cheamă, de dincolo de moarte,
Căci eu voi reveni, în miez de noapte, spre alinare,
Datornic ție, pe vecie,
prizonier sub crucea care ne desparte…

Infernul

Nu ştiu ce viziune au unii oameni, despre infern; sau, poate ştiu câte ceva, dar… parţial. Însă, cunosc prea multe despre infernul propriu şi… cumva, despre infernul ei. Oarecum, aceste două contexte, erau viziuni comune, ca şi cum cineva ar uni două ţevi de plastic; poate că o primă opţiune ar fi un filet pe ambele capete ce trebuiesc unite şi… elementul de mijloc, din fier, ori, alt material, care să se potrivească tipului de filet, astfel formând o piesă întreagă sau o a doua opţiune, o bucată de cauciuc dur, care să cuprindă cu supleţe ambele capete rigide ale ţevilor… sigur, mai poate fi supunerea la cald a ambelor materiale şi apoi îmbinarea lor, ca un tot unitar. Aş putea spune, deci, că atât viziunea mea, cât şi a ei, era comună, parcurgând toate aceste procedee. Poate de aceea, ambii văzusem un infern comun; ah, zâmbesc iarăşi… însăşi acel infern, a ajuns să ne unească sufletele…

Paradoxal, acel infern era un fel de desfătare, pentru sufletele îmbăiate în havuzul morţii; iar pentru noi, moartea era ceva obişnuit; era faptul relevant, al cunoaşterii dobândite.

Trăind la rându-ne printre „morții vii" (cum obişnuiam să spunem), învățasem oarecum să îi distingem, prin noi înşine… Aşadar, un cerşetor de la colțul străzii, devenea o proiecție a unui „ceva" din interiorul nostru, astfel distrugând, comparativ, situația sa. Apoi, procesul de protecție, fiind unul mental, era, de fapt, cel care ne oferea foarte multe informații – informații utile pentru însăşi supraviețuirea noastră. Diferențele conturau oarecum ceva ce apăruse în noi înşine, iar similaritățile erau precum un tablou finisat. Până şi un cerşetor, la colțul străzii, era doar unul din miile de tablouri ale galeriei de artă, purtând numele simplu: viață, trai, destin – toate acestea fiind interconectate. Diferențele dintre noi doi şi cerşetorul omniprezent pe acel bulevard, în fiece dimineață, ar fi fost, la prima vedere, simple, constând în îmbrăcămintea sa, gesturile pe care le exprima, drept personaj oarecum integrat societății, poziția sa socială. Aşadar, aceste legături, erau foarte fine. Apoi, cele psihice, precum expresivitatea afişată în public, lumea sa interioară, felul de-a vorbi… Iar formele acestea simple, accentuându-se în contururi mai complexe, bine definite, plecau de la cusăturile la întâmplare zărite pe hainele purtate, până la tot ce i se citea în ochi, reflectându-i sufletul, dar şi timbrul vocii, drept cerință ori recunoştință; iar în final, calea destinului său, pe care o urmează, misiunea sa ce trebuie să o ducă la îndeplinire

pe pământ…

Mă întrebam uneori ce mare diferență trebuie să fi fost în viața mea şi a ei, comparativ cu cea a vagabondului… Poate, cumva, o posibilă fostă – familie, ori una existentă, dar, compromisă prin închidere sufletească; despărțire?! Sau, poate… un acoperiş deasupra capului, lăsând o falsă impresie de protecție, ori iluzia vreunui adăpost?!

Poate… de ideea traiului, sprijinită de un posibil loc de muncă?! În orice caz, cerşetorul, în unele contexte, ar fi fost declarat mult mai liber, decât am fi noi. El, cel puțin, nu trebuia să dea socoteală la prea multe lucruri, sau… către prea multe persoane, despre acțiunile sale.

Deseori cugetam la infernul nostru, care… oarecum, ne-a unit – ne-a unit, în primul rând, în durere. O durere atât de mare, încât să nu avem cum să ne-o descriem, fiindcă pur şi simplu, atunci când s-o facem, nu ne găsim cuvintele… iar dacă ni le găsim, când să le spunem, ne blocăm.

Şi totuşi, uniți în durerea noastră, stăteam îmbrățişați cu orele, doar savurând căldura, mangâindu-ne, de parcă procedând astfel, oferindu-ne reciproc alinare, ar fi fost elixirul care ne completa reciproc; pot spune că …

Da! Am făcut-o! Şi ne-a fost atât de dragă durerea, încât ne-am împărtăşit infernul… Poate că dincolo de toate acestea, am învățat să fim apropiați unul de altul, precum stâncile muntelui… iar noi, la fel de colțuroşi şi duri, ne regăseam supleţea… iubindu-ne…

Înmuguresc amintirile

Atunci când tot ce-atingi, naşte-o durere mută,
Strigând puterea morţii hâde, să te elibereze,
Să-ţi aminteşti de mine, cel care nu te uită -
Ci mai degrabă, suspinând, ca o vioară, să vibreze;
Înmuguresc amintirile, draga mea…
Şi sufletu-mi îndurerat de o subită despărţire,
Se pleacă reverenţios sub firele de iarbă, unde crucea..
Îşi lasă pe ici colo, câte o umbră, răzbind spre fericire…

Să nu te întristezi nicicând, că nu pot reveni la tine,
Cu drag, să te cuprind în braţe, gustând o sărutare,
Ci mai degrabă să visezi la un posibil Rai, ca mine,
Rupând pecetea morţii, privind spre nori, în zare;
Ah, cum se-nchină vieţuitoarele sub cerul umed,
Brăzdat de fluxul de culori, împrăştiindu-le-n tot locul,
Spre faima libertăţii pe care-o poartă vântul fraged!
Înmuguresc amintirile, draga mea,
în sunet de crepuscul…

Chemarea

Uneori, se spune că sufletele se cheamă unele pe altele, ca să se reunească; deşi poate sună bizar, sau... doar o coincidență; alteori, se spune că unele suflete, rămân singuratice fiindcă sufletele care trebuiau să se întâlnească, s-au pierdut... desigur, poate fi pus în contextul a ceea ce defineşte a fi o superstiție...

Răpus de durere, în clipe grele, poate că m-aş fi sinucis de mii de ori, dacă aş fi avut curajul... şi atunci, deseori mă gândeam că dacă m-aş sinucide, va rămâne singuratic, sufletul care mă caută, aşteptandu-mă... Dar mă îndurasem de sute de ori doar gândindu-mă că va fi chinuit acel suflet, într-o căutare oarbă... ori poate, la fel ca mine, să fie împins spre sinucidere... Deci, am refuzat să îmi închei socotelile cu viața, doar datorită unei superstiții în care mă îndârjeam să cred. Astfel, viața mi-a decurs normal, urmând cursul său firesc... până într-o seară când pur şi simplu, mă hotărâsem să plec la munte, iar acolo, drept țel de atins, trebuia să existe pe undeva o stâncă cât mai înaltă, ca să pot fi sigur de reuşită, fiindcă dacă aş fi supraviețuit unei tentative, în mod sigur aş fi fost bolnav pe viață şi adăugându-mi încă o durere în

plus… Dar, iată că în acea seară, o întâlnisem pe ea… EA, fiind exact sufletul ce-l căutam şi la rându-i, mă aştepta… Să fi fost, în schimb, doar o coincidenţă?!

Era poate o lună de când gândul cruntei sinucideri ce-mi părea eliberatoare, mă măcina întruna… apoi, în mod sigur nu-mi mai vedeam un rost în lume, plecând de la „veşnicul” mod de trai, fiind hoinar şi pe jumătate sclav când la un şef, când la altul, lucrând pe „nimic” (dacă ar fi fost după ei, nemernicii, ar fi trebuit să lucrez cât mai multe ore şi pe un salariu cât mai mic); eram sătul de aşa – zisa „familie” din care făceam parte (un tată beţiv şi care să îmi reamintească fie de bătăile din copilărie, fie de buna sa dispoziţie de ceartă, după o bautã straşnică, ori de toanele sale de mofturos, răutăcios, uşoara senilitate şi o mică deviaţie de retardare; o mamă care cu toate că uneori manifesta neînţelegere şi ceartă, totuşi, să o respect pe cât puteam, dându-i un sens cuvântului de „mamă”; un frate pus mai mereu pe rele, în ciuda inteligenţei care oarecum îl propulsa printre ceilalţi indivizi integraţi societăţii)…

Sătul de toate acestea – chiar şi de mine însumi – adăugând şi clipele de batjocură ori alte răutăţi îndurate de la cei din jur, apoi, de faptul că niciodată nu m-am înţeles cu o fată sau femeie astfel încât să iau în considerare posibilitatea unei căsătorii, întemeierii unei

familii… am decis, trăgând linie, că nu mai am nici un rost aici, pe pământ… şi atunci, mă tot frământam de o lună să mă duc spre celălalt chin, acela veşnic, gândind că dacă tot am fost predestinat într-acolo, să ajung în acel loc, închizând astfel ciclul vieții mele. Şi… mergând agale, către casă, am intrat la un moment dat într-o bifurcație de alei, gândind astfel că voi scuti o parte din drum, urmând o scurtătură, trecând direct prin parcul imens, care parcă mereu mă aştepta cu brațele deschise, să mă întremeze, redându-mi echilibrul…

Atunci, în acea seară, am cunoscut-o pe EA, sufletul demult – căutat… Zăcea într-o baltă de sange, aşteptându-mă, cu glasul stins, cerând încetişor ajutor, oftând, gemând de durere, aproape imperceptibil… şi cumva toate aceste gesturi, înfăptuindu-le de parcă i-ar fi fost ruşine, ştiind că nu le merită…

În timp, am aflat că ea… era doar un alt suflet chinuit, la fel ca mine…

A fost… chemarea noastră…

Doar umbre

Aş vrea să gust din cupa fericirii
Acea savoare magică din care însăşi viața
S-a destrămat, în clipa despărțirii -
Atunci când sub pământ, ți-ai vârât fața;
Ah, nu mi-ai lăsat în urmă decât umbre,
În locul clipelor pe care le-am împărtăşit –
Parcă mă caută fantomele, în locuri sumbre,
Pe lângă piatra de mormânt, - iar moartea, te-a iubit!

Nu pot să cred că ai plecat, iubite,
Departe de-astă lume, de tot ce-ai cunoscut
-   Şi încă m-ai înduplecat, preafericite
Să-mi fac o viață, fără tine, ca şi cum nu m-ai vrut?!
Cum pot să iau în brațe florile, când timpul trece,
Iar lacrimile, mi s-au scurs, tot dându-ți viață,
Cum poți ca să mă laşi cu umbrele,
lângă mormântul rece,
Cu amintiri răcnind prin hăul umed, î
n fiecare dimineață?!

Aproape de moarte

În jurul meu, era întunericul, ascunzând cu mantia sa obişnuitele alei pe care uneori aveam plăcerea să le străbat, în miezul nopţii. Nu-mi era niciodată teamă ca mi-ar putea ieşi câteva persoane înainte, dintr-un gang, căutând poate să mă agreseze… şi… în definitiv, nu aveam prea multe de pierdut, în caz că m-ar fi dovedit eventualii agresori pe care uneori parcă mi-i imaginam, trecând prin mormanul de umbre şi lumini, dispus ca într-un puzzle, pe alee. Desigur, dacă tot era să mor, poate că în acele clipe, în lupta mea spre supravieţuire, aş fi luat pe unul din răufăcători cu mine şi asta nu din plictiseala de-a nu rămâne singur în iad ci, de-a face ceva drept, astfel încât să nu mai ucidă şi pe altul, sau poate ceilalţi participanţi s-ar fi retras pe viitor din astfel de fapte, luând în calcul posibilitatea ca altul să reacţioneze la fel ca mine, devenind temători că unul dintre ei ar sfârşi o dată cu victima…

Poate că… încă îmi aminteşte acea alee de clipele în care… fiind mai mic, am luat bătaie, atunci când m-am încăierat cu un alt puşti, din cauza unei fete… şi, ah! Da!

Câte conflicte nu se înfiripă... din cauza personajelor feminine care ne completează viețile, nouă, bărbaților! Totuşi, am fost un gentleman, cum spune englezescul termen, definind un domn onorabil, să tot caut să o apăr pe acea fată, deşi mai târziu am constatat că onoarea sa a fost doar ceva închipuit şi de fapt, nu avea nimic în comun cu acel lucru nobil, firesc, unei ființe umane – şi asta am ştiut-o atunci când am găsit-o în brațele celui care mă bătuse; atunci, i-am arătat şi eu cât de mult dispreţuiam gelozia ori posesivitatea, lăsând-o liberă în brațele celui care poate că i-ar fi adus o fericire mai mult decât aş fi făcut-o eu vreodată; o fericire, totuşi... iluzorie, căci „durul" acela a introdus-o peste câțiva ani buni în „minunata lume a drogurilor" iar ea, în fiecare seară, avea parte de atingerea „Nirvanei" când îşi inocula în corp doza obişnuită şi pentru care trebuia să se prostitueze...

De-acolo, dintr-un colț al coşului de gunoi care existase de ani buni, masiv, ruginit... s-a auzit un zgomot ciudat, în acea noapte. Inițial, bănuisem că e vreun câine vagabond, deşi fenomen rar, fiindcă în acele vremuri se ducea o luptă asiduă pentru capturarea lor, eliberând străzile de „chiriaşi"... Însă, am constatat că suna altfel, decât zgomotul unui câine cotrobăind prin gunoaie... şi, devenind foarte curios, m-am apropiat de locul cu pricina.

Din acel loc, se auzeau nişte sunete asemănătoare unui geamăt prelung, însă surd, după care o respirație sacadată şi… privind cu atenție, dând simultan cu mâinile la o parte resturi de cartoane, pungi şi alte lucruri umede sau lipicioase, descoperisem o ființă umană…

Sărisem imediat înăuntru, fără să îmi pese de hainele ce sigur aveau să se îmbibe de acele mirosuri şi substanțe. Nu reuşeam să disting bine ce văd, deoarece ființa era printre gunoaie, fără vlagă… aşa că am început să fac loc în jur, apoi, când am considerat că e destul spațiu şi îmi conferă o oarecare lejeritate să prind acel corp, mi-am pus mâinile ferm, sub acea ființă, smulgând-o din acel loc…

Descoperisem că acea ființă era o femeie, în clipa când i-am simțit formele sânilor, în brațele mele, părul său lung, de-o parte şi de alta, apoi, ieşind cu greu din coşul acela de gunoi, am păşit spre lumină, unde am putut distinge mai bine ceea ce… salvasem…

De fapt, salvasem doar parțial, fiindcă ajuns la lumină, am zărit doar o mulțime de răni, amestecate cu sânge închegat… iar respirația ei, sacadată, geamătul acela prelung, chinuit, se întețise; pesemne că ființa aceea, descoperindu-şi un ajutor la mine, lupta ca să trăiască…

Era o femeie, în jur de treizeci şi doi de ani, cu părul cârlionțat şi lung, hainele rupte în multe locuri, acoperind sumar un corp oarecum voluptos, dar însângerat, plin de răni…

Gemea, strângându-mă de gât, cu brațele ei deja vlăguite de efort, aproape de moarte, dar agățându-se de viață, dorind să trăiască…

Urlă vântul, draga mea

Atunci când totul se destramă,
Cu firele de iarbă plecate la pământ,
Se naşte strop de ploaie – doar o teamă
Că urlă iarăşi vântul, blestemând…
Poate s-ar stinge o durere prin frunze arămii
Aprinse-n rotocoale, de-o sadică plăcere,
Dar totul încetează – nu-i loc de bucurii,
Iar cerul, n-are soare, ci oază de durere.

Se prind în lanț, ispitele de rămurele frânte,
În zumzet de albine care-şi caută polenul,
Dar cad în şanț, cu tot cu florile mărunte –
Un tunet, se amestecă – şi urlă vântul; ah, destinul!..
Poate de s-ar ascunde fiece privire, din calea sa,
La semn de ceas potrivnic, lumina brăzdând cerul
Şi dând de ştire că nimic nu s-ar schimba,
Nici însăşi timpul – pământul i-ar cere ajutorul…

Urlă vântul, draga mea –
e îndurerat de-a noastră despărțire…

Ajutor

Sentimentul pe care îl simțisem în acea seara era unic – nu unic fiindcă e foarte rar astfel de eveniment în care să ai posibilitatea să salvezi pe cineva din ghearele morții, ci, însăşi sentimental de a fi util, pe această lume, cu adevărat… şi mai ales când te ştii plin de păcate, deşi povara ce-ți apasă pe umeri se diminuează făcând fapte bune; când te ştii util, cuiva, nelăsând un alt suflet să piară… Şi… deja gândurile mele de moarte, se risipiseră, în acele momente tulburătoare; astfel, deodată, ceva negativ a fost transformat în ceva pozitiv.

Chemasem ambulanța care… în zgomotul şi luminile sale, nu ezitase să apară, născând o anume ordine într-un posibil haos şi lăsând o urmă de panică. Apoi, am urcat alături de acea femeie, nu doar pentru a da amănunte ori detalii cu privire la cele întâmplate polițiştilor care oricum vor dori declarații, din partea mea, ci, ca să îi fiu alături ființei ce trăgea să moară, în brațele mele, minute mai devreme.

Aveam în sufletul meu defragmentat… un sentiment de reîntregire al miliardelor de fragmentele

căzute, împrăştiate pe jos… de parcă bucăţelele în sine ar fi fost argint viu şi s-ar fi adunat laolaltă, încetul cu încetul…

O ţineam de mână şi-i simţeam pulsul slab, aproape imperceptibil, amestecându-se cu adrenalina, alături de o oarecare teamă precum că aş fi sosit prea târziu… Doar asistenţii de pe salvare, erau mai încrezători că ea va fi salvată, simţeam acea pozitivitate a lor cum îmi alunga temerile…

Ajunşi la spital, am aşteptat nemişcat, pe un scaun, timp de aproximativ două ore, înţelegând că operaţia avea o anume complexitate; într-un final, au ieşit doctorii din sala de operaţie, iar eu, am întrebat dacă starea femeii era stabilă şi primind garanţie, am oftat, uşurat. A venit şi poliţia, în scurt timp, iar eu le-am descris circumstanţele în care am găsit-o pe acea femeie, într-o declaraţie. Mai târziu, am dorit să mă duc în salon, unde era sedată femeia, însă nu mi s-a permis, aşa că am rămas acolo, în sala de aşteptare, adormind pe o băncuţă…

Dimineaţa, am intrat în salon, căutând fiinţa de care mă ataşasem cu o seară în urmă; era acolo, aşezată pe unul dintre paturi, adormită, respirând aproape imperceptibil şi doar aparatul cu care era monitorizată,

mai arăta că trăieşte, prin undele de pe ecran sau sunetul specific... Deşi nu o cunoşteam, aveam acel sentiment ca şi cum cineva drag e pe cale să moară şi am dorit pentru o clipă să fi fost eu, în locul ei, gândindu-mă că eu cel puțin mi-aş fi meritat soarta, încă şi scutindu-mă de efortul sinuciderii. Eram lângă ea, dus pe gânduri, privind din când în când spre branula de la mâna firavă, moale, lăsată pe pat într-o încleştare a degetelor subțiri, printre albul cearşafului, apoi, priveam iar, către unda discontinuă de pe monitorul aparatului, încercând să-mi reamintesc valorile normale pe care le studiasem cu ani în urmă, gândind optimist spre un posibil viitor, în domeniul medical. Priveam fugar către corpul ei, bandajat în multe locuri, încercând să-mi dau seama despre ce se întâmplase de a ajuns în acea stare... iar imaginea ei, însângerată, cu o seară în urmă, apărea, vag şi şters, parcă adâncindu-mă şi mai mult în misterul ce tocmai luase naştere...

Îi priveam chipul tumefiat de răni şi lovituri, încercând să disting formele pomeților, nasului, buzelor, sprâncenelor, însă nu reuşeam, fiindcă toate erau amestecate cu bandaje purtând urme de sânge... Brusc, imaginea că ar fi fost torturată de cineva şi apoi aruncată precum o cârpă, la gunoi, îmi dădea o stare de nervozitate, pe lângă fiorul simțit în coloană, împunsătura bruscă din inimă şi stomacul strâns într-un punct dureros, vrând

parcă să-mi provoace o stare de vomă… Şi totuşi, nu ştiam nimic despre ea; dar eram foarte curios, să aflu cine este şi cum de a ajuns în situaţia aceea…

M-am apropiat încetişor de ea, depunându-i un sărut pe frunte, printre firele de păr încârlionţate, în gând urându-i însănătoşire grabnică, apoi… am plecat…

Atunci când totul se oprește

Era o vreme când visam către eternitate,
S-o împărțim la fel cum apele, pământul,
Însă s-a dus un vis, gustând divina moarte –
Simbria, ne-am plătit-o, ani de-a rândul;
Ştiam adesea cum din florile de nufăr,
Ne culegeam nectar de amintiri,
Dar nici nu cutezam să cred că am să sufăr
Încă o moarte, după atâtea despărțiri…

Nu mai am loc, iubite, în sânul lumii!
Departe sunt de toate şi de toți
Şi nu-mi găsesc o linişte – nici chipul urii
Răzând în hohote, ca-n alte dăți;
Însă mai am un gând, cutezător,
Atunci când totul se opreşte:
Nici o eternitate, nu-mi mai provoacă dor,
Când sufletul, împovărat, mi se topeşte…

Pacienta

La terapie intensivă, ea, era în comă, de câteva zile bune; încă şi medicii priveau pesimişti, evoluţia ei, ridicând din umeri nedumeriţi; ştiau că pierduse sânge, apoi, multe răni… infecţie… lovituri multiple în zona capului… o încheietură ruptă, trei coaste fracturate… şi totuşi, erau sceptici… chiar nu ştiau dacă atunci când se va trezi, o să îşi reamintească, fiindcă speculau şi pierderea memoriei, din pricina loviturilor. Ciudat! Atunci… în acea seară… ea era oarecum conştientă, apoi, pe drum, şi-a pierdut cunoştinţa, la spital intrând în şoc; după operaţie, îşi revenise, parţial, a fost sedată, însă a intrat în comă… „Înseamnă că poate încerca să lupte”, „Vrea să trăiască!”, îmi spuneam, aducându-mi o doză multiplă de optimism.

Ştiam doar că s-a trezit, ieşind din comă pentru a doua oară… şi cum îmi ţineam mâna peste mâna ei, a mişcat degetele, uşor… apoi, i s-a scurs o lacrimă, din colţul ochiului stâng, atunci când i-am apăsat uşor degetele între ale mele, masând acele zone… iar ea, parcă încercând să mă strângă de mână, plecase iarăşi, într-un neant…

Toate gândurile de dinainte, referitoare la posibila mea moarte, se reflectau acum asupra acelei ființe plăpânde, care zăcea în comă profundă de câteva zile bune. Speram mereu că o să surprind clipa când ea, necunoscuta… avea să-şi deschidă ochii, să privească iar lumina soarelui; mă simțeam oarecum dator să veghez asupra ei, de parcă mi-ar fi fost cineva foarte drag, în viața mea… Ori, poate că simțeam astfel, fiindcă eu însumi, m-aş fi zărit acolo, în locul ei?!

Deşi era ceva vreme de când nu mai credeam în tot ceea ce ne învăța creştinismul într-o biserică, încet, am început să mă forțez să cred din nou; cumva, îndoiala persista mai mereu, dorind să abandonez totul, căutam să cred, dacă nu pentru mine, măcar pentru ea. În definitiv, cine sau… ce, eram eu?! Apoi, mă tot săturasem de intriga religiei, între popoarele lumii; de fapt, nu credeam că religia în sine este de vină, ci, modul de propagare a sa, religiozitatea; iar că religia îşi avea un rol important, în viața oamenilor, o ştiam; doar că nu eram de acord ca să fie folosită drept armă ori metodă de manipulare; poate şi din acea cauză, tot încetasem să mai cred, sau… chiar şocurile luate asupra-mi, au condus la astfel de lucruri încât să îmi neg credința… Totuşi, priveam către acea femeie, cugetând la „ce era omul, ce este şi ce a devenit”… doream să fiu acolo, în locul ei, socotindu-mă îndreptățit…

La un moment dat, am simțit o căldură – mi s-a întrerupt şirul gândurilor, căci mâna ei, încet, o atingea pe a mea… Tresărisem brusc, iar obrajii mi se înroşiseră de emoție intensă…

„În sfârşit!” , mi-am spus, cu un oarecare amuzament, gândind că trebuie să renunț la pesimism, uneori…

A fost prima dată când simțisem în sufletul meu…

„Îți multumesc” – acea formulă, venind în şoaptă, de la o femeie… iar pentru acest gest, i-am sărutat mâna, în semn de recunoştință…

Fără tine

Nu ştiu cum va fi lumea, fără tine –
Îmi lipseşti atât de mult, încât…
Mi-am lăsat fericirea, uitând de mine,
Tot aşteptând să îmi vorbeşti, preț de-un minut;
Caut să îmbrățisez amarul, în despărțire,
Căci fără tine, totul, e deja pierdut
Şi nici un gând, măcar… de nemurire,
Nu-mi mai redă o pace, precum la început.

Fără tine, pământul, n-a mai dat roadele de aur,
Nici apele, să-şi mai reverse fiorii umezi, de argint –
Ah, cum te-ai îndepărtat de mine, ca un tezaur
Ce nu mi-a fost sortit, măcar o clipă, să-l cuprind;
Nu ştiu cum să te readuc la viață, în zorii zilei,
Tot suspinând parfum de rouă, în ceața albăstruie,
Cu fața printre firele de iarbă, când.. supusă milei,
Eu tot mai sper ca să rămân.. o rană vie…

Recuperare

Îmi plăcea să revin zi de zi, la spital, ca s-o revăd; dis de dimineață, când plecam la muncă, mă gândeam la recuperarea ei, doream ca starea de şoc să i se atenueze – căci de abia scotea câteva cuvinte – până şi polițiştii erau curioşi asupra celor întâmplate. Totuşi, ceva în ochii ei micuți şi negri, se schimba zilnic, ca şi cum o apăsa ceva… ca şi cum ține ceva acolo în adâncul lor, ca un butoi cu pulbere pe cale să explodeze. După-amiaza, când terminam munca, treceam pe la necunoscuta de care încet, încet, mă ataşam; o întrebam mereu încă de la primul meu pas în salon:

„Cum te simți astăzi, draga mea?”

Însă… nu primeam nici un răspuns, în afara obişnuitei priviri ațintite spre pământ şi nu înțelegeam de ce se sfieşte astfel.

Starea ei de sănătate, fizic, se îmbunătățea: rănile începuseră să se vindece iar pansamentele cândva îmbibate cu sânge, erau albe; doar gipsul încă îl mai purta, ca de altfel şi bandajele de la cap… şi totuşi, începuse

să mănânce, deşi lent, molcom; doctorii au fost mereu interesați de situația ei, încă erau pozitivi în privința înlăturării gipsului şi susținătorului de la coaste – cât despre zona capului, încă mai trebuia supusă unor investigații.

Eu, în schimb, parcă nu aveam linişte, gândindu-mă asupra a tot ceea ce i s-a întâmplat, învăluit fiind în acel mister, apoi, mi s-a înseninat chipul, când într-o zi, mi-a mulțumit – semn ce mi-a confirmat că nu îşi pierduse memoria.

A venit şi ziua fericită în care în ochişorii aceia micuți şi „răi" văzusem primele semne de viață. O întrebasem de ce se sfieşte mereu la întrebarea mea în legătură cu starea sa zilnică, luându-i degetele care răsuceau cearşaful patului, între palmele mele – iar ea, a tresărit, m-a privit fix, cam un minut, a început să ofteze, apoi, să lăcrimeze. A fost primul moment în care am îmbrățişat-o, lăsând-o să stea lipită de mine, cu fruntea plecată pe pieptul meu, vârâtă în scobitura umărului, cu brațele împreunate în față, stând ca şi ghemuită, inima pulsându-i rapid, de parcă i-ar sări din piept… iar eu am mângâiat-o pe spate, lung, moale şi apăsat, liniştind-o… şi abia după o vreme, am auzit glasul ei, stins, slab, spunându-mi:

„Mai rămai lânga mine; am nevoie de tine" , iar după o pauză, continuând: „să nu mă părăseşti, te rog" , - şi s-a vârât mai tare în pieptul meu, apăsându-se cu forță, când eu am strâns-o în brațe…

A fost prima dată când o femeie adormise în brațele mele, iar acel sentiment, mă făcuse fericit…

Te-aştept la poarta nemuririi

Te-aştept la poarta nemuririi
Cu un buchet de trandafiri –
Sunt un captiv al fericirii
Şi-al neuitatelor iubiri.
Un zâmbet, iar, îmi cucereşte chipul,
Atunci când te zăresc păşind pe trepte –
Sunt încântat mereu, rostindu-mi stihul,
Spre chipul îngeresc, sub raze înțelepte.

Cuget spre fericirea noastră,
Uniți, pe veşnicie, într-un nor,
Apoi, privind spre pasărea măiastră
Îmi spun: „nu vreau să mai cobor”…
Însă de n-ai putea urca la mine,
Iubita mea, buchet de trandariri,
Voi renunța la nemurire, doar să fiu cu tine,
Captiv în lumea veşnicelor asupriri…

Dansatoarea

În timp, începuse să-şi aducă aminte de viața sa, iar chipul îi reflecta mereu tristețea pe care voiam s-o descopăr. Simțeam că mereu se topeşte, sfioasă, sub privirile mele… oarecum, fixe, rigide, reci. Totuşi, nu puteam să mă abțin, analizând-o constant, uşor protectiv, fiindcă aşa îmi era firea – prudent, luând aminte la tot ceea ce se întâmpla în jurul meu. Iar ea, în mod sigur, mă intriga nespus şi astfel mă stârnea să doresc să descopăr acea enigmă. O simțeam mereu bine dispusă în privința companiei pe care i-o ofeream zilnic. Însă, o zăream deseori rezervată, ascunzând parcă pe ici colo câte ceva, dincolo de ochii micuți şi negri precum cărbunele…

I-am spus într-o zi că vreau să o cunosc, indiferent de viața avută înaintea „accidentului”, explicându-i totodată că nimic nu ar schimba modul în care o privesc, drept un suflet de care mă ataşam încetul cu încetul. Ea, tresărise, apoi… şi-a pus palmele în căuşul mâinilor mele, întrebându-mă dacă o voi ierta – mi-am dat seama că sigur făcuse ceva departe de ceea ce defineşte un termen onorabil, confirmându-mi astfel faptul că a fost în destinul ei o persoană care să ii dorească atât de mult răul

încât s-o ucidă; apoi, un alt răspuns, posibil, în privința corpului ei… ce avea totuşi caracteristici parcă mult prea feminine, comparativ cu al unei femei obişnuite. Însă eu… nu îmi doream pe atunci nimic mai mult, decât să ştiu măcar o frântură din viața sa, amănunte vitale ce mi-ar fi oferit o oarecare… „linişte". Spunându-i că nu am ce să îi iert, fiindcă nu mi-a făcut nimic rău, încât să poată avea vreo vină, am luat-o în brațe, mângâind-o pe spate, plăcându-mi la nebunie acel sentiment de a o avea alături, simțind-o oftând… Iar ea, după o vreme în care să îşi găsească o oarecare linişte, mi-a spus, cu glas slab, tremurând, de faptul că a fost o dansatoare într-un club de noapte, dezbrăcându-se pentru clienții generoşi, pofticioşi, dornici de a-şi goli buzunarele; încă uneori, dacă bacşişul era consistent, se mai ducea şi acasă la câte un client, însoțită de o gardă de corp desemnată de managerul clubului; astfel, din câştiguri, o mică parte îi revenea clubului, mai bine spus, proprietarului care oricum, se înfrupta în voie şi oricând dorea din roadele voluptoase ale trupului ei. Însă, pe mine, nu m-a şocat nimic – poate şi fiindcă bănuiam eu ceva în legătură cu acest aspect, tot privindu-i corpul cu formele sale generoase; deşi mă feream adesea să o privesc astfel, ceva se întampla şi pe furiş, tot acolo mi se lipea privirea, ca şi cum era un magnet căruia nu îi puteam rezista.

Era o femeie frumoasă şi totuşi, cugetam că nu oricine ar putea ajunge astfel, ca o cârpă aruncată la gunoi, purtând lenjerie intimă caracteristică persoanelor cu o doză considerabilă de erotism şi senzualitate…

Astfel de detalii nu puteau fi ascunse; femeia aceea… chiar mă fermeca!

Aflasem apoi că ea a vrut să renunțe la spectacolele erotice şi prostituția mascată, dorind să plece din acel oraş, dar şeful clubului nu a fost de acord, aşa că s-a ajuns la situația extrem de negativă încât să îi dorească moartea, după un viol în grup…

În acea clipă în care aflasem despre viața sa, m-am bucurat enorm de faptul că a vrut să se retragă, însă am devenit mâhnit că a trebuit să treacă prin experiența aceea negativă – am strâns-o în brațe cu putere, de parcă aş fi pierdut-o în următoarea secundă, iar ea, oarecum şocată de situație, m-a întrebat cum de o accept astfel şi cu atât de multă uşurință, cunoscând acele elemente negative din viața sa personală, fapt ce m-a determinat să râd, uşor, răspunzându-i că nici eu nu sunt mai prejos, având destule păcate pe care să mi le detest…

I-am reamintit de faptul că…

Fiecare dintre noi, oamenii, avem slăbiciunile noastre, aşa că e firesc să călcăm strâmb ori pe alte drumuri, eventual să suportăm consecinţele acţiunilor noastre.

Apoi, am sărutat-o pe frunte, mulţumindu-i întâi pentru că mi-a destăinuit acele lucruri din trecut, după care i-am explicat că o privesc ca pe un alt suflet, cu drag, iar pentru mine… e important să văd că fie şi într-un întuneric, îşi caută o lumină de care să se agaţe…

Trup şi suflet

Îmi amintesc cu drag de vremea
Când îți mărturiseam că te iubesc –
Eram precum o stâncă, privind lumea,
Iar tu… un nor, sub care să mă odihnesc;
Nu cutezam nicicând să îmi ridic privirea,
Ferindu-mă de lacrimi izvorâte din blândețea ta,
Dar tu, cu trup şi suflet, lăsai să se-ntrevadă fericirea,
Trăgându-mă în visele mărunte,
tot aşternându-le în calea mea…

Eu nu ți-am cunoscut mereu voința ta de neclintit,
Nici chiar atunci
când dorul de tine şi-ar fi spus cuvântul,
Însă consider că a fost de-ajuns,
să-ți spun cât te-am iubit,
Cu trup şi suflet,
aşa cum norii sus, pe cer, umbreau pământul;

S-au dus şi anii când sublima tinereţe,
precum o floare rară,
Tot înflorind cu patimă, împrăştiind culoarea veşniciei,
Ne tot ademenea în oaza de tandreţe
pe care am gustat-o-n fiecare seară,
Când clipa intimă a firii noastre,
se consuma-n savoarea căsniciei!..

Începutul unei prietenii

Nu am cuvinte suficiente să descriu bucuria sufletului meu atunci când … încetul cu încetul, se înfiripa o prietenie. Pentru mine, începutul unei prietenii se baza pe naturalețea evidentă pe care o femeie să o manifesteze. În fața mea, femeia, în esența sa, era egală, astfel încât orice drepturi aş avea ori mi-aş însuşi, să îi fie acordate şi ei. Iar acea femeie intrase în viața mea într-un mod aparte.

Îmi amintesc de momentele când eram un puşti de aproximativ treisprezece ani. Visasem încă de pe atunci la o prietenă foarte bună, cu care să împart totul, pe această lume. Eram poate îndrăgostit de un vis, tot cugetând la acea EA, încât doar acest gând să îmi nască fericire în suflet. Deja nu mai existau notele proaste de la şcoală, nici elevii care râdeau de mine, ori cei cu care mă băteam, poznele pe care le făceam din când în când – erau toate date uitării. În acele momente, nu mai contau nici chiar obişnuitele bătăi sau pedepse pe care le detestam, de la părinți, ori poate tentativele de fugă de acasă şi de a pleca în lumea largă…

nu mai exista nimic din toate acestea, ci doar gândul că EA… o să apară în viața mea, eu devenind cel mai fericit băiat de pe pământ. Atât de tare îmi dorisem asta, încât chiar şi la biserică, într-o bună zi, am scris un bilețel drept rugăciune către Dumnezeu, ca să îmi aducă în viața mea pe cea mai bună prietenă, pe care aveam să o respect, onorez, protejez, purtându-i de grijă mereu şi… de ce nu?! Chiar să o iubesc! Dar iată că de-a lungul anilor, orice urmă din acel bilețel s-a pierdut, ca de altfel şi miile de vise, speranțe, rugăciuni; au fost înlocuite toate cu păcate de tot felul, cu dezamăgiri şi ceasuri de tristețe… iar acea EA, la care visasem, nu ar fi existat pe această lume – poate doar… în sutele de cărți, romanele de dragoste citite în anii adolescenței, ori poate prin planurile astrale; uneori credeam că din cauza păcatelor, mi s-ar fi întâmplat toate greutățile, grijile, nevoile… credeam că nu mai eram vrednic de-a o mai întâlni… şi iată astfel… totul, a devenit pustiu.

Ceea ce cândva era sursă de viață, devenise ca o povară, un izvor al morții, din a cărui apă otravită mă înfruptam adesea, desfrânând cu o femeie sau alta, amestecându-mă prin tot felul de cercuri sociale formate din oameni dubioşi, fără scrupule, ori…

Prin negarea a tot ceea ce înseamnă a fi creştin ori susţinerea unei religii creştine, în final – cireaşa de pe tort – gândul sinuciderii. Însă deşi am vrut s-o fac de mii de ori, din diferite motive, mai ales fiindcă nu îmi găseam un rost al meu, prin lume, nu am avut niciodată curajul… Iar mai târziu, cunoscând-o pe acea femeie, căreia într-un fel, îi salvasem viaţa, toate cele întâmplate s-au şters în negura timpului, dispărând precum ceaţa atunci când e dispersată de razele de soare, în pragul dimineţii…

Astfel, fost-a şi începutul unei prietenii: de parcă… reamintindu-mi de bileţelul meu, de promisiunea făcută într-un trecut îndepărtat…

Eu, tu şi Cerul

Ți-am spus de-atâtea ori, iubita mea,
Să-ți scalzi gândurile în sufletul meu,
Încât nu-i loc sub Cer, unde durerea
Să se ascundă iar, cu lira lui Orfeu,
Iar notele, să curgă, printre coarde, neîncetat,
Aşa cum luna-n soare trupul, şi-a scăldat,
Căci visele, vor rămâne oarbe, în suflu sacadat,
- *Iar vântul, peste tot pământul,*
să te găsească, a umblat…

Nu mai privi iubite la moartea care ne desparte,
Unindu-ne sub univers, cu doar o stea, în zori de zi,
Nu mai vorbi de noaptea când te țineam aproape –
Iubindu-ne – dovadă vie că destinul… ne-ar uni!
Cum poți să te împotriveşti iar firii,
cu strop de viață nouă
Tot umezindu-ți buzele-n otravă, fără de încetare?
Cu toți pe care îi iubeşti, în clipa despărțirii
– acum plouă!
Cerul însuşi, amintindu-ți de tot ce-am îndurat,
oferă alinare…

Vinovații

Mă simțeam atât de legat de ea, încât de fiecare dată când o surprindeam aducându-şi aminte de cele întâmplate, îmi revenea o stare generală de rău, combinată cu mânie. Era ca şi cum o parte din durerea ei o simțeam asupra mea, pulsând, intermitent, în vene; începusem să caut persoanele vinovate pentru toate aceste evenimente negative care să ne fi schimbat viața.

Detestam gândul că ea ar avea vreo vină… şi totuşi, căutam cauza principală pentru care ea a ajuns o dansatoare, performând spectacole erotice într-un club de noapte – loc rău famat de care nici aş fi dorit să ştiu de existența sa, ca să nu mai vorbesc despre persoanele ce-l frecventau, decorându-l. O părticică din mine nu suporta faptul că altă cale de a trăi, n-a văzut-o, în locul prostituției… şi la început, recunosc, m-am pus chiar eu în banca acuzaților, aşa că era mai bine să prietenească doi desfrânați, văzându-mi propria slăbiciune – poate şi de aceea acceptând toate acestea cu uşurință, într-o fracțiune de secundă; ştiam că majoritatea ar fi plecat din viața ei, fiindu-le scârbă, ori… plictisindu-se de abuzul asupra corpului ei de un erotism tranşant, senzual, însă

mie, nu îmi provoca aceste stări – era în definitiv, doar o ființă, pierdută, la fel ca mine! Fiindcă înțelegeam că la baza unei astfel de vieți trăită în imoralitate, stau însăşi semenii noştri… de ce?! Iată şi un motiv plauzibil – încă de mic, un copil e supus imoralității, lucrurilor negative – încă din clipa în care merge mai mult smucit şi târât, lângă mama sa, pe stradă, auzind apoi cuvintele vulgare ale celor din jur care oricum nu se mai satură parcă rostindu-le, văzând apoi formele descoperite ale femeilor(în special) ori alte forme de nuditate şi în final, ajungând să crească – acel copil, privind şi auzind de la semenii săi, orice fărădelege, precum o otravă ce corupe, se infectează, devenind astfel o victimă, încă şi înfăptuind la un moment dat acele lucruri cu impact negativ societății. De altfel, îmi recunoşteam slăbiciunea, înțelegând-o în acelaşi timp şi pe-a ei, considerând-o astfel… normală. Aş fi vrut să mă fi născut împreună cu ea în altă lume, în care să nu fi existat nimic din toate acestea, ci doar pace şi înțelegere; iar apoi, să o fi cunoscut în acea lume minunată, rămânând împreună, acolo, pe vecie…

Observasem cum se priveşte în oglindă, atingându-şi rând pe rând, semnele de tăieturi, cicatrizate, de pe obraz şi frunte; mă durea şi pe mine s-o văd lăcrimând şi doream să îi spun că dacă nu se va uita nimeni la ea, eu voi fi acela care s-o privească precum o persoană normală, căci nu

judecam frumusețea dupa aparențe… apoi, chiar şi în şanțurile acelea formate din urma tăieturilor de cuțit, mi-aş fi găsit ceva de privit ori atins, precum o statuie sculptată, brăzdată ici-colo de fel şi fel de mici denivelări… Cândva, am luat-o în brațe şi i-am atins semnele acelea de pe față, apoi am sărutat-o pe frunte, strângând-o puternic la piept… Ah, eram tare fericit când torcea precum o pisică, acolo, vârâtă în brațele mele! Dar, totuşi, după ce se desprindea din îmbrățişare, o vedeam iarăşi abătută, în final întrebând-o dacă pentru ea contează atât de mult acea frumusețe care a luat mințile multora… iar când mi-a răspuns că nu avea însemnătate, ceva a trădat-o… N-a mai fost crezută…

Îmi aminteam cum atât poliția, cât şi procuratura, nu făceau mari demersuri ca să îi condamne pe făptaşi, cu închisoare pentru viol, vătămare corporală, tortură, tentativă de omor sau alte lucruri grave; detestam din ce în ce mai mult sistemul acela corupt, care nu făcea dreptate şi deci… în timp, am început să simt ceea ce definea… ura… Am început să nu mai judec clar, urând pe cei ce o nenorociseră pe acea ființă. Însă ea, nu ştia nimic, din toate acestea, nici despre cumplita răzbunare ce tot mustea în mine… iar poate… dacă ar fi ştiut şi s-ar fi opus, as fi urât-o până şi pe ea…

Deznădejde

Nu tot ce-a fost cândva sublim,
ca floarea în grădină,
Spre soare şi-ar întoarce fața,
cu un surâs, din amintiri,
Precum nici omul,
cu gândul spre divin, când se închină,
Urmând calea abruptă,
fără de teamă, ori dezamăgiri;
Ci toate-n lume s-ar schimba,
vreodat', de ar iubi,
Tot meditând
la pacea sufletului său, care-l îmbie? –
În deznădejdea sa,
oare şi-ar deosebi
O umbră spre pământ,
ori lanțul de robie?..

Unde sunt gândurile, împărțite prin colțurile lumii?
Mâhnitu-s-a sufletul meu, defragmentat –
Mă doare… să tot privesc spre stele
– iar ele, înmărmurite, în pofida vremii,
N-au mai luminat, ca altădat'
– şi am rămas fără de Dumnezeu, înlăcrimat…

Dar orişiunde-n calea cea abruptă,
lumina înțelepciunii, îmi cade de pe frunte.
Cu zgomot întețit, suspinul se răsfrange prin
încheieturi, zvâcnind în fiecare venă;
Ascult tăcerea
– şi-un demon mă ajută,
tot îndreptându-mă pe calea despărțirii,
prin pietrele mărunte –
Sunt eu, cel hăituit, când trupul mi se frânge.
Într-o cădere lentă, pierd lupta din arenă...

Mânie şi ură

Câteodată, mânia intervine în viața omului, umbrindu-i judecata; se instalează repede, precum un bandaj fisurat din care o să curgă apa… la început, incet, încet… apoi, din ce în ce mai repede, sporind de asemenea şi cantitatea… Iar dacă ura se infiripă, întunericul cuprinde totul, distrugând orice sursă de lumină…

Aceasta sursă de otravă îmi ataca deseori sufletul şi cu toate metodele de a o anihila, tot mai reuşea câte puțin, măcar, să se strecoare dincolo de barierele minții. Acele stări de mânie erau accelerate de faptul că eu crescusem într-un mediu în care cearta era la ordinea zilei; fenomen obişnuit, condimenta viața de familie, ducând-o chiar la clipe în care să vreau să părăsesc locuința, doar ca să nu stric vreun lucru la întâmplare (ca să nu mai spun de tatăl beat pe care nu-l detestam ca om, dar în schimb detestam unele lucruri pe care continua să le facă).

Singurele momente în care aveam şi eu o oarecare linişte… erau doar când adormeam uneori, instantaneu, prea obosit de la serviciul chinuitor de peste zi, departe de ranchiuna celor din jur, ori… clipele în care aveam şi eu o

mică libertate. Parcă iar mă închipuiam dis de dimineață, cu ideea în minte de a nu mă mai trezi, doar-doar să mă reîntorc acolo în vis, fie el cel mai ciudat... Singurul regret pe care îl aveam era că nu fugisem de acasă definitiv, ori de câte ori am avut şansa; încă îmi reaminteam de anii când eram şcolar, revenind şi eu acasă cu o notă mică, din cauza nepriceperii mele native, iar când să ajung, să intru mereu cu teama de a nu lua bătaie de la bunicul ori de la părinți, în special de la tata – deci, doar amintindu-mi de clipele durerii, făceam loc mâniei să-mi pătrundă în sânge şi să fiarbă cu larmă, bolborosind; aş fi vrut ca în acele clipe şi alții să privească exact cu aceeaşi ochi şi simțăminte... banalele bătăi... şi să disting printre ei care trăieşte cu adevărat elementele traumatizante, apoi să văd cum se descurcă retrăind acele clipe în care eram pedepsit iarna, trimis doar în pijamale, desculț, acolo, în grădină, prin zăpadă şi ger, să le fi degerat şi lor picioarele, întrebându-se apoi dacă poate au auzit de anumite efecte de pe urma degerăturilor, precum reumatismul ori chiar amputarea degetelor... aş fi vrut să îi fi întrebat pe ei, părinții, ce s-ar fi făcut în astfel de cazuri, de pe urma pedepselor lor prea drepte; să fi vrut, în clipa de maturitate, să fi fost ologi de mici, orbi, sau țintuiți la pat, de o soartă crudă, preferând astfel realitatea aceea în locul alteia în care să fii chinuit în alt mod, astfel încât să comită fel şi fel de păcate în ignoranța, necunoştința şi apăsarea lor, apoi... să îi

mustre conştiinţa... Aş fi vrut să îi întreb dacă ar lăsa loc mâniei, reamintindu-şi de colegii care să-i bată şi să râdă de ei, de neputinţa lor şi să nu aibe cui spune necazurile, supliciile la care sunt supuşi. Ori, poate obişnuitele tâlhării ale celor mai mari, să îşi reamintească ce e Frica... iar atunci, oare, când mânia se adună în corp, răbufnind uneori ca apa unui gheizer, care le vor fi fost manifestările?! Să fie oare... răzbunători, nedrepţi?! Sau... poate doar... traumatizaţi... şi drepţi?! Să fie oare, reci şi nemiloşi? Sau... poate, doar introvertiţi, protejându-se, în felul lor?!

Şi cugetam despre toate acestea, având exemplul unui câine vagabond, al nimănui... Poate aş fi preferat în unele momente să fiu astfel, liber, pe străzi, vorbind de unul singur cu prieteni imaginari, decât să fiu câinele altora şi în solitudinea mea, făcându-mi drept prieteni de încredere pereţii jilavi ai camerei mele... Apoi, iar... şi iar... remuşcări... dar toate acestea, pentru ce?! Doar-doar ca să nu las altceva... şi mai rău, să mă cuprindă: ura...

Iată că astfel, fugeam de ură, iar judecându-mă pe mine însumi, adesea, o determina să mă ocolească... şi totuşi, astfel oscilând printre extremele depresiilor, am ajuns... doar un suflet defragmentat... nici măcar de aş

fi avut flacăra încă vie în suflet, să mă fi dus într-o mănăstire, pentru tot restul vieții, slujindu-l pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu… dar, nici măcar asta, nu mai exista: credința. Nu mai credeam în nimeni şi nimic. De fapt, îmi impuneam să nu mai cred, afurisindu-mă. Măcar… de aş fi avut flacăra stinsă, din suflet şi as fi fost un criminal notoriu, nemilos, cu o privire malefică, ucigând de placere, până la orgasmul minții… Dar, nu mai eram nimic din toate acestea. Defragmentat, nu mai simțeam nimic – nici ură, nici iubire, să nu mai vorbesc de mânie, veselie… şi nici plăcerea de-a trăi, nici lăcomia de-a muri, în ultima vreme…

Mă întrebam dacă poate iadul are un loc pentru cei ca mine, paradisul fiind doar o iluzie, un țel… de neatins… Şi de-aş fi murit iubind ori, ucis în timp ce uram… Dar nici chinul, nu îl mai simțeam, deşi se revărsa din fiece por al ființei mele şi corp de care îmi bătusem joc…

Căutam liniştea… dar în schimb, nu ştiam de e cea de dinaintea furtunii, ori cea de după… Mă scufundam într-un abis imens, hău fără fund, al tărâmului necunoscut dintre mânie şi ura, iubire şi nepăsare, ignoranță şi nebunie…

Tot ce ne-a rămas

Am lăsat în urmă… orice frântură de viață,
Îmbrățişând moartea deopotrivă, în tristețe;
Ne-am bucurat în schimb… privind în față,
Zâmbind când ne ştiam actori… - şi ce justețe!..
Nu e nimic pe-această inimă supusă focului divin,
Care să ne ştirbească o lacrimă sădită-n fericire –
În schimb, e doar destinul, suspinând, când un străin..
Se-nfruptă, cu aleasa sa, din veşnicie, pe neştire…

Nu mai am regrete, în lumea cea deşartă,
Nici chiar atunci când totul… se năruie… deodată;
Nu aş putea alege tot ce-am visat vreodată,
Precum nici Raiul însuşi, nu ni se mai arată –
Cumva, te am pe tine, lângă mine, draga mea,
Amestec de tristețe, bucurie, deopotrivă –
Eşti tot ce am visat vreodat', iubită stea!
Doar noi, am mai rămas… pierind, în perspectivă…

Crima

Nu ştiu ce crimă a fost mai gravă: s-o ucid pe EA, în mine însumi, sau să mă las ucis de EA, într-o sinucidere lentă, voită!? Să ucid pe toți care m-au supărat, trimițându-i rapid în iad, cu un glonț în cap ce să le poarte pecetea acuzării, ori, să mă las ucis de ei, prin nepăsarea şi ignoranța lor, prin răutatea şi batjocura lor!?

Şi… am ucis pentru ea, cu o plăcere imensă; o corabie în lăcomia sa de a pluti pe o mare de sânge… I-am chinuit exact aşa cum n-aş fi vrut eu să fiu chinuit; dar, am vrut să nu simtă ce-am simțit eu, în clipa când le savuram teama din ochi, cu o imensă curiozitate. În definitiv, mă miram… fiindcă nu mă crezusem capabil să ucid un om, darămite mai mulți! Iar când eram mic, fugeam până şi de tăiatul găinii, nevrând s-o văd cum i se zbate corpul cuprins de spasme, după momentul crucial în care lama cuțitului va să-i separe capul de trunchi; fugeam şi când să fie tăiat porcul, inventând tot felul de scuze, doar-doar ca să nu îi aud țipetele de disperare când să cadă prizonier morții şi nici când sângele gâlgâindu-i în gât, provocându-mi o stare de vomă; fugeam până şi de sadicele clipuri în care unii oameni, fără de milă, chinuiau animalele,

ucigându-le pe viu şi apoi aruncându-le într-o grămadă, unele peste altele, vrând parcă să-şi creeze competiţie cu d-alde Hitler, când nu ştia cum să scape de naţia evreiască într-un timp record; totuşi, unde era mila mea, în clipa când i-am urmărit pe ei, premeditând fiecare crimă, cu gând năprasnic de-ai stârpi pe cei ce au chinuit-o pe ea?! Iar toate acestea, nu le-am făcut de dragul corpului ei senzual de femeie uşoară, ci fiindcă nu mai suportam să o văd suferind… Nu mai suportam să-i ştiu în viaţă pe cei ce au traumatizat-o astfel încât să tresară în somn, având coşmare, ori să îi citesc teama în ochi de fiecare dată; nu mai suportam gândul că nişte nemernici ca ei să traiască, aplicând acelaşi tratament şi altor victime. Ştiam că lumea aceea a lor, adică a drogurilor, prostituţiei, crimei organizate şi traficului de organe, era o lume însăşi „a crimei"… iar cel mai mare potenţial de a ucide, era însuşi omul… Dar n-am fost parte integrantaă acelei lumi, decât parţial, ucigându-i pe toţi cei cinci făptaşi pe care poliţia şi procuratura îi tot ascundeau, tergiversând acţiunea de-ai pedepsi, conform legilor fabricate de un sistem menit să apere dreptatea, dar corupt, de însuşi omul… în goana sa după putere absolută. Şi poate că aş mai fi ucis încă un milion de oameni, precum cei care omoară nevinovaţi, chiar de… după moarte, aş fi ajuns în cea mai adâncă văgăună a iadului pe care… oricum nu eram sortit să-l aflu, ori, să-l văd…

Apoi, priveam către ea, cu durere, vrând s-o fi cunoscut încă dinainte de-a păşi pe calea prostituției, de parcă i-aş fi schimbat cursul vieții, doar prevenind-o de ce i se va întâmpla. Şi eram sigur că de s-ar fi înfaptuit „un ceva” în drumul fiecărui om, care printr-un impact, la propriu, să-i înlăture orice rău, în mod sigur majoritatea am fi mers după moarte… într-un posibil rai…

Iar raiul meu pierdut, l-am regăsit în brațele celei ce-am salvat-o de la moarte… şi iadul ei l-am regăsit în suflet, însuşindu-mi-l. Poate că… totuşi… eram şi eu lacom de ceva, pe pământul acesta… lăcomia după durerea sufletului… şi poate… dacă m-ar fi durut, defragmentat, fiind, s-ar fi reunit fiecare bucățică, reîntregindu-mă…

Regrete

Ascultă în tăcere glasul sufletului tău,
Uitând de tot ce te-a rănit, pe astă lume,
Cu rugăciune către-al nostru Dumnezeu
- Şi glasu'-ți blând, durerea, s-o suprime;
Mi-aşteaptă cu plăcere o clipă minunată
În care inima îngenuncheată, naşte milă –
Ah, cum suspină… hâda moarte, blestemată,
Când tot priveşte-o umbră, cum se-nchină…

Să cugeți iar la trupul tău îndestulat pe-un ceas,
Ori poate agerimea minții, renăscută din cenuşă?
Dar oare, fie-ți milă, să-ți speli al tău păcat rămas..
Prin colț de inimă,
cu setea nemuririi străbătând spre uşă!
De n-aş fi fost al tău, prizonier, în brațe, ca să-ți mor,
Nu ai fi avut acum o amintire, la care să-i duci dorul –
Gândeşti că poate sunt prea rău, ca un posac asupritor,
Dar nu-mi vezi lacrimile de iubire,
cerându-ți ajutorul?!

Trauma

Am înțeles că ea era doar un alt suflet traumatizat – semnătura din tabloul original o reprezenta trauma din actul final, inclusă în piesa de teatru…

Mi-a plăcut enorm să îi țin durerea ei închisă acolo, în locul acela cald, al inimii, pe care obişnuiam să-l sărut, înainte de-a adormi, afundându-mă în moliciunea sa de piersică coaptă… căci nu a fost suprimarea durerii ei, ci chiar vindecarea. E spus bine că pe această lume cea mai mare şi mai mare durere e când nu poți vorbi despre ea, negăsindu-ți nici măcar cuvintele de început… şi… lasciv, arăți cu degetul spre locul inimii, apoi, pipăindu-l, încercând să-ți redescoperi pulsul pierdut printre moleculele de oxigen vibrând împreună cu sângele în vene, alături de impulsul electric din tâmple… Iar durerea ei – o tramă, am ținut-o ferecată acolo, apoi a născut cel mai frumos mugure de iederă, de i-a înconjurat întreg trupul, prinzând în spirale orice emisie de iubire… şi atunci, a început să mă iubească precum femeia lăsată de Dumnezeu, iubeşte, cu toată ființa sa, mai mult decat însuşi bărbatul…

Cea pe care o iubeam, la rându-mi, a fost o orfană care a trebuit să îndure tratamente menite să distrugă orice umanitate din om, semănându-mi leit, mie, cel ce a fost internat într-un spital de nebuni. Şi parcă nu ar fi fost de ajuns, a fost înmânată unor oameni ce-au făcut-o drept o sclavă, executând orice ordin la comandă, precum un animal de circ, fapt ce-a condus la fuga sa într-o societate menită să o declare prostituată convinsă, încă de la cincisprezece ani, făcând-o să viseze la o lume ce nu îi aparținea, pe care realitatea nu i-o oferea – iar când… la douăzeci şi doi de ani, fiindcă nu a mai putut suporta, a vrut să părăsească iluzia, a intervenit iar cruda soartă cu o lovitură de grație…

Dar, ceea ce mai conta… era că şi-a regăsit liniştea în brațele mele, ca în ciuda familiei ce nu a avut-o niciodată, reflectându-şi sinele, apoi transpunându-şi în plan real… visele pe care nu le trăise încă… începând cu dorința sa de a iubi un suflet care să o înțeleaga, s-a îndragostit de mine nebuneşte, precum o iederă iubeşte umiditatea, înconjurându-mă cu căldura sa, seară de seară, până în ceasul cel din urmă, al morții…

Dulce şi amar

Speram cândva că ne va înghiţi eternitatea,
Cu tot cu darul ei măreţ, din mărul cel de aur,
Însă gustam amarul vremii atunci când moartea
Ne tot zâmbea – plăteam un preţ, din sufletul – tezaur;
Credeam că însuşi Cerul, va fi mereu de partea noastră
Şi n-am luat de seamă că soarta ni se va schimba –
Acum, stăm muţi, la gândul
că dincolo de pătura albastră
Nu mai există chip de înger
care spre nori, ne-ar aştepta.

Rămâi aici, iubita mea, întru vecie,
Gustând ambrozia cea dulce a morţii de pe urmă –
Îţi jur solemn că până şi-n sălbăticie
E strop de soare pentru oaia rătăcită, de la turmă…
Când tot ce ne-nconjoară, asupritor şi rece,
Ne strânge iar, spre lumea blestemată,
Iubirea noastră, sântă, nicicând, nu s-ar petrece,
Că-i scris: de-a lungul vremii, devine nestemată!..

Nevoia de-a iubi

În conformitate cu naturalețea, nevoia omului de a iubi, e imensă; fie că e conştient sau nu, de ea, există… Deşi lipsa iubirii, naşte ură, până şi ura, râvneşte iubirea pierdută şi nu neapărat ca să o acapareze, s-o distrugă… iar dincolo de toate acestea, sunt persoane greu de înțeles, de către minte şi uşor de acceptat de către suflet…

Am recunoscut în amândoi, dorința de a iubi; constatasem că… de fapt… asta ne-am dorit toată viața! Doar că… nu au fost persoanele potrivite, pe care să le cunoaştem, măcar, astfel având un reper cum ar fi „pe cine trebuie să iubim" ; şi n-a fost nici circumstanța de aşa natură încât să ne propulseze unul în fața altuia. Dar… până la urmă, soarta, ne-a unit destinele…

Îi simțeam mereu nevoia ei de a iubi, reflectând-o pe-a mea, de parcă dacă iubind pe celălalt suflet ni l-am fi adorat pe-al nostru în clipa când se simte iubit; astfel că… parcă rămâneam datori unul către altul… iar ea, era în culmea fericirii; amândoi… am fost… cu adevărat, împreună; eram noi înşine, în toate…

Priveam adesea în ochii ei, recunoscându-mă; eram doar eu, iubind-o, iar ea, era cea care mă iubea, ştiind că mereu o să îi fiu alături… chiar şi în clipa mortii, simțea nevoia de-a mă iubi, plecând, plină de dor, promițându-mi că mă aşteaptă „la fel precum am promis eu că o voi aştepta, cu mult înainte de a o cunoaşte”… Iar noi, când ne-am întâlnit, ne-am recunoscut în suflet nevoia de a iubi… căci ochii noştri, parcă spuneau, într-un duet:

„În sfârşit! Cineva pe care să-l iubesc, fiindcă simte la fel ca mine, nevoia de a iubi!…”

Ne-am adunat amintirile

Draga mea,
În clipele mele de singurătate
Te-am asemuit cu luna –
Printre nori, se ascundea,
Tot fugind… în van,
De o eternitate…

Dragul meu,
În colț de suflet, te-am ascuns, mereu;
Sclipeai precum un soare,
În fala dimineții
Şi fiecare rază
Sădea parfumul tinereții…

Ne-am adunat tristețea în cupă de nectar,
Sub aspra nedreptate – o piatră de hotar;
Ne-am stins durerea într-o îmbrățişare mută –
Fie ca-n inimi, bucuria, cu lacrimi, s-o ascută!

Bucura-se-va sufletul nostru,
regăsindu-se, printre amintiri!

Alinare

Îmi ştiam durerea şi o simţeam mereu, pe a ei – iar simţind-o, o doream doar pentru mine, astfel încât ea să nu mai aibă sufletul încărcat cu otravă; totuşi, ştiam de asemenea că… otrăvindu-mă, m-ar fi durut mai tare, în unele momente, dar nu-mi păsa de mine însumi, nu mă gândeam la ce am sau ce nu aş avea; îmi era gândul doar la ea, chiar şi când nu aveam stare de a mai sta într-un singur loc, de durere…

Socoteam că atât eu, cât şi ea, ne suntem leac unuia, altuia, fiindcă mare parte din cele ce-am suferit amândoi, aveau similarităţi şi deja mi se născuse gândul în suflet, de-a rămâne cu acea femeie… pentru totdeauna… Doream ca să ne iubim amândoi pe vecie, mereu aproape unul de celălalt şi orice durere să o împărtăşim, unindu-ne astfel destinele. Iar ea, deja se obişnuise cu mine, devenind mereu dragăstoasă, strângându-mă la piept iar eu odihnindu-mi tâmplele ori fruntea, din când în când, cuibărindu-mă în mijloc, într-o sărutare urmată de un oftat…

Astfel, ne eram leac unuia, altuia, căutând mereu

urme de durere, ca să le smulgem şi să le plantăm în locul pustiit – sălcii care peste ani, să ne țină umbră când… feriți de soare, să stăm sub ele, îmbrățişați… Avea atât de multă grijă de mine, pe planul afectiv, încât am lăsat demult, în urmă, toate dezamăgirile de pe urma femeilor nepotrivite pe care le cunoscusem, ori cu care am fost împreună. Nu mai erau momentele picante ale gâlcevii zilnice, fiindcă ea mi-a promis că va evita cearta, cu orice preț, ştiind că nu o voi suporta. Nu mai existau nici reproşurile îndurate atunci când vrei să ajuți, să mângâi, sau din cauza neînțelegerii, fiindcă ea îmi sărutase fruntea deseori, plimbându-şi palmele peste tâmplele mele, şoptindu-mi că va încerca mai mereu să cugete asupra acțiunilor şi reacțiunilor, când va comunica avându-mă alături. Nu-şi făceau loc nici neînțelegerile de tot felul, fiindcă ea îmi trăgea mâna mereu la pieptul său ce zvâcnea a viață, doar ca să-mi arate că eu sunt acolo, drept parte integrantă, iar egoismul, manipularea mentală sau emoțională nu aveau cum să pătrundă, păzindu-mă astfel precum o leoaică îşi apără puii, prețuindu-mă cu adevărat. Nu mai exista nicicând închiderea sufletească, datorită faptului că ea mereu era deschisă, vorbind la fel ca mine, liber şi precum apa curge, iar când se simțea rău, mă ruga smerită să o țin doar în brațe, să îi mângâi părul, fruntea, tâmplele, gâtul, spatele şi inima, ca astfel să poată avea linişte. Nu mai era loc de materialism, căci ea, mereu se

gândea să fie cu mine oriunde şi de mi-ar fi fost mie drag, tot aşa şi ei, neavând importanță locul în care mergeam, găsindu-l fără viață doar dacă n-aş fi existat eu... Nu mai existau cereri de-a avea performanțe, împărtăşindu-i patul, deoarece ea mereu ştia cum să ne armonizăm energiile, ajutându-mă de asemenea să o cunosc, să o simt, să o mângâi, ca de altfel şi orice altceva implică o relație de cuplu...

Şi totuşi, nu eram perfecționişti, ci, căutam mereu echilibrul – acel echilibru pe care îl recunoşteam, în noi înşine, alinându-ne... iar mie îmi plăcea s-o mângâi mereu, mai ales că ea stătea ca o pisicuță, torcând de plăcere, adormind în brațele mele...

Leagănul amintirilor

Stau pe-aceeaşi bancă a leagănului pe care amândoi l-am construit, acum cincizeci de ani, iar ochii mei, caută dincolo de nori, amintirile…

Privesc în jur, către grădina în care ne-am sădit fiecare vis parțial împlinit, de-a lungul vremii… apoi, ascult cântul păsărilor, vrând să visez pentru o ultimă dată… pe cea care m-a salvat la rându-i, de la moarte…

A fost prietena mea cea mai dragă, spălându-şi părul lung şi argintiu, în apa încrețită a cascadei din mijlocul heleşteului decorat cu nuferi, unde parcă… încă mai priveam lebedele, îmbrățişați… A fost iubita mea, ascunsă printre zecile de specii de arbori sădiți împreună şi parcă o revăd… încă purtând pe cap acea coroniță din iederă amestecând printre spirale, trandafirii… încă o revăd, chemându-mă, senzual, în şoapte… A fost… soția mea, sufletul meu reflectându-l pe-al ei… şi care an de an, ca un tot unitar, ne duceam la biserică rugând preotul să ne refacă legământul sfânt, celebrându-ne astfel ziua noastră de naştere, drept suflet, amestecând în miezul său, două suflete, în fuziune…

Şi am privit… pentru ultima dată… norii…

Dincolo de nori… eram amândoi, iarăşi împreună, suferind… dar chiar şi aşa, unul în fața celuilalt, legați de un stâlp, doream să murim, pentru o ultimă oară, împreună… să nu fi existat, nicicând…

Şi doar leagănul amintirilor, rămase, în grădina noastră, în care ne regăsisem paradisul pierdut… se legăna în vânt, parcă încă povestind… fragmente… din viața noastră…

Sfârşit

Cuprins:

"O poveste de iubire
în care te vei regăsi..."

o incursiune în lumea interioară a omului
o paralelă dintre real şi ireal
spiritualitate şi filozofie
încercând să sustragă esența
firii tale...

"Priveşte adânc
în fântâna
sufletului tău!.."

